la veu del camp català

1975 Nº55 Preu 7 Ptes.

EDITORIAL

LA NECESSITAT DE COORDI-NAR LA LLUITA

La situació de crisi crònica de la major part de l'agricultura espanyola,està desfermant una serie de denúncies i de lluites, per intentar resoldre els problemes més urgents.

Degut a les "intimes relacions" entre el Sindicat vertical i el Govern, la complicitat dels jerarques verticalistes amb les mesures anti-camperoles del Règim franquista són evidents. Això implica que els camperols mitjançant llurs mobilitzacions han d'assolir col.locar als jerarques entre l'espasa i la paret. O bé que es posin al nostre costat i ens defenssin com cal, o que dimiteixin.

El cas de l'exportació de l'oli és patent: s'està retardant a consciència la llibertat d'exportació. S'escanya als olivarers que es resisteixen a vendre, han d'acudir continuament a crèdits, que amb els interessos representa una disminució dels ingressos, i quan ja no poden més han de vendre a baix preu un producte que al exportar-se hagués donat beneficis al pais i a les economíes camperoles. La solució d'aquest problema és més que urgent, les continues dilacions que els verticalistes van donant a l'assumpte, estàn en absoluta contradicció amb la decisió de l'assemblea dels 3.000 olivarers de Lleida. Així el problema anirà pudrint-se, sense cap solució.

L'experiència recent ens demostra dues coses:
Primera : No més estàn obtenint millores els camperols de més decidida acció, que surten al carrer a estendre llur problemàtica. Ja està vist que tan sols així fan cas.
Segona : La coordinació de les lluites i accions deuen d'ésser una preocupació constant. No ens hem de quedar aïllats, els problemes són comuns, i és per això que hem de generalitzar-les. Si Lleida i Reus tenen el mateix problema amb l'exportació de l'oli, l'acció unida d'ambdós tindrà més força i s'evitarán les possibles represalies per les accions desenvolupades.

EL PROBLEMA DELS VITICULTORS

Hi ha un aspecte fonamental a resoldre: La no entrega del 10% per a alcohol vinic, ha d'ésser una consigna que no sigui tan sols de Tarragona. Afecta a tots els viticultors, entre els quals els del Penedès. Es per això que cal generalitzar aquesta acció i coordinar-la. No més

→

EDITORIAL LA NECESSITAT DE....

així hom podrà assolir la desaparició d'aquest lleoni impost.

Som conscients de les dificultats que impliquen la coordinació de les lluites en un Estat no democràtic, de tipus feixista, i amb una estructura sindical verticalista. Però cal apoiar-se en la nostra mobilització per tal de imposar la representativitat dels dirigents, que responguin als nostres interessos. Les Germandats i les Cooperatives han de jugar el paper predominant en la coordinació; és una reivindicació democràtica que qualsevol pais europeu té totalment legitimada, car que per a una autèntica defensa sindical hi ha que unir à tots els interessats. L'estructura vertical-feixista intenta dividir-nos artificialment i barrejar-nos en un mateix sindicat amb les industries monopolistes (tel és el cas del viticultors), per a diluir i invalidar les nostres justes reivindicacions. La nostra ferma lluita ha d'assolir la unió real de la pagesia.

UNA CONFERENCIA IMPORTANT

La conferència de Partits Comunistes de l'Europa capitalista, sobre problemes del camp ha esdevingut un testimoni de la voluntat dels Partits Comunistes de considerar l'activitat al camp com una part essencial de les seves actuacions. La pagesia continua essent un component indispenssable per al manteniment dels equilibris econòmics, la independència dels pobles i la qualitat de la vida.

La conferència subratllà la greu preocupació dels PP.CC. per apropar-se, encara més, als homes del camp i assumir la plena responsabilitat en la defensa dels interessos de la pagesia, front la nefasta política anticamperola que practiquen els governs dels paisos capitalistes, en especial, el Règim feixista de Franco.

A la conferència, que ha revestit gran importància, assistir-hi una amplia delegació del Partit Comunista d'Espanya.

Tot i que les situacions són molt diverses, s'ha palesat una realitat comuna. Les causes que obstaculitzen el progrés agrari i el millorament de les condicions de vida de la gent del camp, obeeixen a la crisi general, al creixent domini dels monopolis, a la política antiagrària, a la inflació i a l'increment de la desocupació, molt fort en el sector agricola, a l'èxode rural, a la concentració d'explotacions amb desaparició progressiva de les petites i mitjanes.

En 1974 s'ha constatat un fort empitjorament de la situació de la pagesia. Aquest deteriorament és particularment greu a l'Espanya feixista, degut al topall fixat per els preus agraris i a l'alça brutal del preus dels carburants, maquinaria agricola, fertilitzants, pinsos compostos, etc. amb una gran incidència en els costos de producció.

El problema crucial, assenyaladament a Espanya, és de les estructures agràries. La terra ha de ser per a qui la treballa. La terra ha d'esdevenir un instrument de producció. Això comporta la supressió de la propietat latifundista, facilitats per a l'accés dels treballadors del camp a la propietat de la terra i que aquesta pugui ser explotada individualment o col.lectivament, com ho vulguin els pagesos.

→

UNA CONFERENCIA....

"La nostra experiència -va dir en Santiago Alvarez, membre del Comité Executiu del PCE- ens diu que no s'ha de forçar aquest procés i, pel que fa a nosaltres, no el forçarem." Es va reafirmar la posició de pagar un rescat per les terres afectades per la reforma agrària.

Donar la terra als qui la treballen s'ha d'acompanyar de mesures que creïn les condicions per a l'auge de les forces productives i l'estructura material i tècnica que permeti la modernització de l'agricultura. Paral.lelament cal donar un fort impuls a la investigació agrària, a l'educació, la formació professional, la sanitat, els centres de cultura i esbarjo i tot el que contribueixi a millorar la qualitat de la vida i la formació del nou home del camp.

Els Partits Comunistes varen acordar un ferm suport a les reivindicacions inmediates dels pagesos, com garantir preus remuneradors i assegurar millors mercats. Això, però, no fóra prou. Es proposen també mesures de caràcter antimonopolista que facilitin les transformacions socials i democràtiques. Entre elles, concedir prioritat a la modernització de les petites i mitjanes explotacions, a l'orientació de la producció i a l'organització dels mercats per tal d'impedir les pràctiques dels intermediaris monopolistes, a la rebaixa dels preus dels productes industrials necessaris per a l'agricultura, a la reducció de les càrregues fiscals i exempció fins a una determinada xifra d'ingressos, al foment del sistema cooperatiu de comercialització i transformació dels productes del camp, a l'establiment d'una bona assegurança de desocupació, etc.

En quant a la posició front a la Comunitat Econòmica Europea, la delegació espanyola del PCE ha declarat que s'aspirava a l'asossiació amb la CEE tan aviat tinguem llibertat democràtiques a Espanya, i contribuïr des de dintre a transformar llurs estructures monopolistes per tal de construir la Europa dels treballadors.

La gravetat de la crisi agrària s'ha manifestat en un auge de lluites i protestes dels treballadors de la terra, sense precedent. A Catalunya hem vist la ferma actitud dels representants de 120 Cooperatives vitivinícoles que varen decidir no fer el lliurament vínic obligatori del 10% ; la gran assemblea d'olivarerers lleidatans en defensa de la llibertat d'exportació de l'oli, de la comercialització per cooperatives, contra els drets ordenadors; la recent decisió dels oliverers tarragonins en el mateix sentit; els enèrgics acords dels ramaders barcelonins i la denùncia de la"pesta" que és política ramadera del franquisme.

La crisi que pateix l'agricultura és molt profunda. No es podrà resoldre sense reformes fonamentals que transformin democràticament tota la societat. Tampoc no pot haver-hi una solució durable a la crisi de la societat, sense resoldre democràticament la crisi agrària.

Per a resoldre la crisi a Espanya, lo primer és acabar amb el Règim feixista de Franco, objectiu de les forces de l'oposició, de la Junta Democràtica i, a Catalunya, de l'Assemblea de Catalunya i de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

EL DELTA DEL LLOBREGAT

Fa més de 12 anys, el Ministeri d'Obres Públiques, amb motiu de les inundacions del setembre de 1962, va prometre, per boca del ministre d'Informació Fraga, la canalització "inmediata" dels rius Llobregat i Besòs. Mentrestant hi han hagut les inundacions de 1971 i 1972, amb unes pèrdues, no més per al 1971, de més de 7000 milions de pessetes.

En 1968, la Direcció General d'Obres Hidràuliques va aprovar un projecte de canalització del riu Llobregat, respectant l'actual llit del riu. El 14-7-1969 es va crear una Comissió interministerial, per l'estudi del port i zones industrials de Barcelona, presidida pel Subcomisari del "Plan de Desarrollo", llavors el sr. Ordeix Gestí, precisament vicepresident, aleshores, del Consorci de la Zona Franca. En les conclusions adoptades per la Comissió, i aprovades al Gener del 1971 per la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics, hom recomanà la desviació del Llobregat a partir d'El Prat.

Com es pot veure, els interessos de la Junta d'Obres del Port i del consorci de la Zona Franca imposen llurs criteris. Importa aclarir que la presidència del consorci correspón legalment a l'Alcalde de Barcelona (éssent el seu vicepresident actualment el sr. Udina Martorell, el seu veritable gestor), i que en el seu sí es troben representades les principals entitats patronals de Barcelona: Foment del Treball, Cambra del Comerç, etc.

També hi han altres poderossos interessos defensats per la Comissió, en llurs conclusions: "Urbanizadora del Prat,S.A.", en la qual figuraba com a conseller-delegat el sr. Samaranch (una de les "realitzacions" d'aquesta "benemèrita" empresa ha estat la destrucció de l'Estany de l'Illa, avui recobert i convertit en "camping"). El senyor Samaranch, destacat feixista i oligarca "català" i president de la "Diputació Provincial", formava part també del grup promotor de la "Ciutat de Vacances del Prat".

El Consell de Ministres del 10-8-1973 aprovà el projecte, amb la particularitat de que l'obra es realitzaría per trams, acordant-se de moment la realització dels dos primers, això significa que no existía una solució defintiva respecte al desviament. Malgrat tot, surt a informació pública el "Proyecto modificado del encauzamiento del río Llobregat, en su tramo de Molins del Rei al mar", presentant-se més de 1.000 impugnacions al projecte.

A l'escrit presentat pels agricultors, sota l'assessorament del Dr. Pi i Sunyer, l'enginyer López i Bosch i l'historiador del Delta Jaume Codina, es feia constar que: "Els principals inconvenients del desviament del riu són: a) Suposa allargar-lo uns 350 metres; b) Significa un increment de 500 milions de pessetes, com a mínim, per sobre del cost del "encauzamiento" del riu en l'actual situació; c) No existeix cap raó de tipus hidràulic que aconselli el desviament i d) No millorarà la situació ecològica del delta."

"El desviament produira alteracions a les costes i és dificil preveure com quedaràn les platges desde El Prat a Garraf. No és dificil tampoc preveure un augment de les inundacions a la zona baixa i pantanosa que, →

amb facilitat, afectaràn al veí aeroport."

La conclusió del informe aclara: "Es tracta d'una nova maniobra amb les mateixes finalitats especulatives que al 1966, però ara més subtilment disfraçada, per a permetre la expansió del consorci de la zona franca."

L'excusa del"superport"no resisteix un analisi seriós, no cal estendre'l al llarg de la costa, n'hi ha prou amb modenitzar les seves instal.lacions mecàniques actuals i guanyar terra a la mar mitjançant una prolongació dels molls, cosa perfectament possible en una mar de les característiques de la Mediterrània.

En un dels últims Plens municipals, l'alcalde d'El Prat ha qualificat el projecte com un autèntic "crim ecològic" doncs de realitzar-se quedaría destrossat el delta del Llobregat a tots els efectes: agricola, ciudatà, industrial, de reserves naturals, platges, etc.

En la sentència del primer d'uns quaranta recursos, elevats fa bastant temps al Tribunal Suprem, per un centenar d'expropiats pel projecte de la Riera de Caldes, s'ha augmentat considerablement la ridícula indemnització, que van cobrar els que acceptaren sense apel.lar, de manera que ara els millors terrenys percebran més de 10 ptes./pam i els pitjors unes 6,5 ptes. Cal assenyalar que aquest projecte, qualificat de faraònic per la premsa, i que va aixecar una forta oposició per part de tècnics i ciutadans (ja que es tractava de fer un suburbi de 200.000 habitants), fou qualificat de "actuación urbanística urgente" fa quatre anys.

Ara sembla que el projecte està paralitzat i sotmés a una "reconsideració", però les expropiacions continuen.

Cal lluitar contra les arbitrarietats de l'Administració, en aquest cas concret del Ministeri de la Vivenda, contra les expropiacions inútils i indiscriminades i l'expoliació de les indemitzacions proposades. La sentència del Tribunal Suprem és un testimoni clar i contundent de que això és possible amb la ferma decisió de tota la pagesia unida.

¿Y usted cree que esta zona está catastrófica sólo por la sequía?

TERRA ALTA
PROTESTA PAGESA

A la vora de Gandesa, capital de la Terra Alta, a 8 km. de la vila, es troba el balneari de la Fönt-Calda, on ja és tradicional la celebració d'una festa-romeria que enguany coincidí amb el Primer de Maig.

El dia de la festa dels treballadors el balneari aparegué amb una gran pintada, on es podía llegir: "FORA LA DICTADURA", "LLIBERTAT", "DEMOCRACIA", "FORA BACO-VIN" (empresa monopolista envasadora de vins). Pels voltants s'escamparen gran quantitat de fulls, on es denunciava la polític anticamperola del Règim, l'augment de les contribucions i dels adobs (el 40 per cent en dos anys); l'augment del preu del gas-oil; els impostos sobre els fruits de la terra, com el vi, principal font de riquesa de la comarca.

S'exigia un sindicat de pagesos lliure i democràtic, llibertat d'expressió i associació, protecció estatal a les comarques agrícoles, LA TERRA PER A QUI LA TREBALLA!. Finalment, es cridava a la creació en cada poble de nuclis de resistència a la Dictadura.

La guàrdia civil, a corre-cuita, esborrà les pintades i recollí els fulls escampats, abans no arribessin al balneari el Governador civil de Tarragona, el president de la Diputació i d'altres jerarques, la qual cosa no privà que l'acció aconseguís un gran ressò en la comarca, sobretot entre la joventut que va comentar molt favorablement aquest cop d'audàcia antifranquista.

¡SOLIDARITAT AMB VILLAMALEA!

La Cooperativa viticola de Sant Antoni Abat de Villamalea (Albacete) es va negar, al igual que el viticultors catalans, a l'entrega obligatoria del 10% per a alcohol vinic. Al oposar resistència individualment, sense l'apoi solidari i l'acció mancomunada d'altres Cooperatives, ha estat aprofitat per les autoritats feixistas per colpejar-la durament. La Cooperativa de Villamalea serà embargada sino troba ràpidament la solidaritat activa de totes les Cooperatives i la pagesia progressista, per tal d'evitar aquesta nova barbaritat del Règim.

Ens cal protestar tots plegats al Ministeri d'Agricultura, per a deixar sense efecte aquesta mesura repressiva i a la vegada transmetre el caliu de la nostra solidaritat al president i membres de la Cooperativa de Villamalea. Tampoc nosaltres hem pagat, ací a Catalunya, i la jerarcada franquista no ha gosat a embargar-nos! Vet ací la mena d'apaerturisme(?) del Govern del policia Arias Navarro!

